

KONVENCIJA DĖL ASMENŲ BE PILIETYBĖS STATUSO

Priimta 1954 m. rugsėjo 28 d. įgaliotųjų atstovų Konferencijos, sušauktos pagal Ekonomikos ir socialinių reikalų tarybos 1954 m. balandžio 26 d. 526 A(XVII) rezoliucija

ĮSIGALIOJO: 1960 m. birželio 6 d. pagal 39 straipsnį.

PREAMBULĖ

Aukštosios Susitariančiosios Šalys,

atsižvelgdamos į tai, kad Jungtinių Tautų Organizacijos įstatai ir Visuotinė žmogaus teisių deklaracija, priimta Jungtinių Tautų Organizacijos Generalinės Asamblėjos 1948 m. gruodžio 10 d., nustatė principą, pagal kurį visi žmonės be jokios diskriminacijos turi naudotis pagrindinėmis teisėmis ir laisvėmis,

atsižvelgdamos į tai, kad Jungtinių Tautų Organizacija ne kartą rodė didelį susirūpinimą asmenimis be pilietybės ir dėjo pastangas užtikrinti, kad jie galėtų kuo plačiau naudotis šiomis pagrindinėmis teisėmis ir laisvėmis,

atsižvelgdamos į tai, kad 1951 m. liepos 28 d. Konvencija dėl pabėgėlių statuso yra taikoma tik tiems asmenims be pilietybės, kurie yra pabėgėliai, ir kad yra daug asmenų be pilietybės, kuriems ši Konvencija netaikoma,

atsižvelgdamos į tai, kad pageidautina sureguliuoti ir pagerinti asmenų be pilietybės padėtį tarptautiniu susitarimu,

s u s i t a r ė:

I SKYRIUS BENDROSIOS NUOSTATOS

1 s t r a i p s n i s – Sąvokos „asmuo be pilietybės“ apibrėžimas

1. Šioje Konvencijoje sąvoka „asmuo be pilietybės“ reiškia asmenį, kurio jokia valstybė pagal savo galiojančius įstatymus nelaiko piliečiu.

2. Ši Konvencija netaikoma:

- i) asmenims, kurie šiuo metu naudojami apsauga ar parama kitų Jungtinių Tautų Organizacijos organų ar įstaigų, išskyrus Jungtinių Tautų Organizacijos Pabėgėlių reikalų vyriausiąjį komisarą; ji netaikoma tol, kol jie naudojami ta apsauga ar parama;
- ii) asmenims, kurių teisės ir pareigos, susijusias su tos šalies pilietybe, pripažįsta Šalies, kurioje jie gyvena, kompetentingosios institucijos;
- iii) asmenims, kurių atžvilgiu yra svarbių priežasčių manyti, kad jie:
 - a) yra padarę nusikaltimą taikai, karinį nusikaltimą ar nusikaltimą žmonijai, kaip apibrėžta tarptautiniuose dokumentuose, sudarytuose nuostatoms dėl tokių nusikaltimų įteisinti;
 - b) yra padarę sunkų nepolitinio pobūdžio nusikaltimą kitoje šalyje, nei ta, kurioje gyvena, prieš juos įsileidžiant į tą šalį;
 - c) yra nusikalte veika, prieštaraujancia Jungtinių Tautų Organizacijos tikslams ir principams.

2 s t r a i p s n i s – Bendri įsipareigojimai

Kiekvienas asmuo be pilietybės šaliai, kurioje jis atsiduria, turi įsipareigojimų, dėl kurių jis visų pirma privalo paisyti jos įstatymų ir kitų teisės aktų, taip pat priemonių, kurių imamasi viešajai tvarkai palaikyti.

3 s t r a i p s n i s – Nediskriminavimas

Susitariančiosios Valstybės šios Konvencijos nuostatas taiko asmenims be pilietybės nediskriminuodamos jų dėl rasės, religijos ar dėl jų kilmės šalies.

4 s t r a i p s n i s – Religija

Susitariančiosios Valstybės asmenims be pilietybės, gyvenantiems jų teritorijose, sudaro bent jau tokias pat palankias sąlygas laisvai išpažinti savo religiją ir mokyti savo vaikus religijos, kaip ir tos šalies piliečiams.

5 s t r a i p s n i s – Teisės, suteikiamos nepriklausomai nuo šios Konvencijos

Nė viena šios Konvencijos nuostata nepažeidžia kokių nors teisių ir privilegijų, kurias Susitariančioji Valstybė yra suteikusi asmenims be pilietybės nepriklausomai nuo šios Konvencijos.

6 s t r a i p s n i s – Sąvoka „tomis pačiomis aplinkybėmis“

Šioje Konvencijoje sąvoka „tomis pačiomis aplinkybėmis“ reiškia, kad asmuo be pilietybės turi įvykdyti visus reikalavimus (įskaitant reikalavimus dėl laikino buvimo ar gyvenimo šalyje trukmės ir sąlygų), kuriuos konkretus asmuo turėtų įvykdyti, kad galėtų naudotis atitinkama teise, jei jis nebūtų asmuo be pilietybės, išskyrus reikalavimus, kurių dėl jų pobūdžio asmuo be pilietybės negali įvykdyti.

7 s t r a i p s n i s – Išimtys taikant abipusiškumo principą

1. Susitariančioji Valstybė asmenims be pilietybės suteikia tokį statusą, kokiu apskritai naudojami užsieniečiai, išskyrus tuos atvejus, kai ši Konvencija numato palankesnes nuostatas.

2. Asmenys be pilietybės, išgyvenę trejus metus Susitariančiosios Valstybės teritorijoje, atleidžiami nuo įstatymo nustatyto abipusiškumo principo reikalavimų.

3. Kiekviena Susitariančioji Valstybė ir toliau suteikia asmenims be pilietybės teises ir privilegijas, į kurias jie be jokių abipusių įsipareigojimų turėjo teisę šios Konvencijos įsigaliojimo toje valstybėje dieną.

4. Susitariančiosios Valstybės palankiai vertina galimybę be jokių abipusių įsipareigojimų asmenims be pilietybės suteikti teises ir privilegijas, be tų, į kurias jie turi teisę pagal šio straipsnio 2 ir 3 dalį, ir į galimybę netaikyti abipusių įsipareigojimų tiems asmenims be pilietybės, kurie neatitinka 2 ir 3 dalyse numatytų sąlygų.

5. Šio straipsnio 2 ir 3 dalių nuostatos taikomos tiek šios Konvencijos 13, 18, 19, 21 ir 22 straipsniuose numatytoms teisėms ir privilegijoms, tiek teisėms ir privilegijoms, nenumatytoms šioje Konvencijoje.

8 s t r a i p s n i s – Išimtinių priemonių taikymo išimtys

Išimtinių priemonių, kurių gali būti imamasi prieš esamus ar buvusius užsienio valstybės piliečius, jų turtą ar interesus, Susitariančiosios Valstybės netaiko asmenims be pilietybės remdamosi vien tuo, kad anksčiau jie turėjo atitinkamos užsienio valstybės pilietybę. Susitariančiosios Valstybės, kurių įstatymai neleidžia taikyti šiame straipsnyje numatyto bendro principo, tam tikrais atvejais tokiems asmenims be pilietybės daro išimtis.

9 s t r a i p s n i s – Laikinosios priemonės

Nė viena šios Konvencijos nuostata nevaržo Susitariančiosios Valstybės teisės karo atveju ar susiklosčius kitoms ypatingoms aplinkybėms imtis laikinų priemonių, kurias ji laiko būtinomis

valstybės saugumui užtikrinti, konkretaus asmens atžvilgiu jai dar nenustačius, kad tas asmuo iš tikrųjų yra asmuo be pilietybės ir kad toliau taikyti jam tokias priemones yra būtina valstybės saugumo interesais.

10 s t r a i p s n i s – Be pertraukos pragyventas laikotarpis

1. Jei Antrojo pasaulinio karo metu asmuo be pilietybės buvo prievarta perkeltas ir išsiųstas į vienos iš Susitariančiųjų Valstybių teritoriją ir tenai gyvena, tai tokio prievartinio laikino buvimo laikotarpis laikomas teisėto gyvenimo toje teritorijoje laikotarpiu.

2. Jei Antrojo pasaulinio karo metu asmuo be pilietybės buvo prievarta perkeltas iš kurios nors Susitariančiosios Valstybės teritorijos ir iki šios Konvencijos įsigaliojimo dienos grįžo į ją nuolatos gyventi, tai gyvenimo laikotarpis prieš perkėlimą prievarta ir po jo laikomas vienu nepertraukiamu laikotarpiu visais atvejais, kai reikalaujama tam tikro laikotarpio, pragyvento be pertraukos.

11 s t r a i p s n i s – Jūreiviai be pilietybės

Jei pilietybės neturi asmenys, nuolatos tarnaujantys laivo, plaukiojančio su vienos iš Susitariančiųjų Valstybių vėliava, įguloje, ta valstybė palankiai vertina galimybę apgyvendinti šiuos asmenis savo teritorijoje ir išduoti jiems kelionės dokumentus arba suteikti teisę laikinai įvažiuoti į jos teritoriją, visų pirma siekdama sudaryti palankias sąlygas jiems apsigyventi kitoje šalyje.

II SKYRIUS TEISINIS STATUSAS

12 s t r a i p s n i s – Asmens statusas

1. Asmens be pilietybės statusą nustato šalies, kurioje yra jo nuolatinė gyvenamoji vieta, įstatymai arba, jeigu jis neturi nuolatinės gyvenamosios vietos, įstatymai tos šalies, kurioje jis gyvena.

2. Asmens be pilietybės anksčiau įgytas teises, priklausančias nuo jo statuso, ir teises, susijusias su santuoka, Susitariančioji Valstybė, atlikdama reikiamus jos įstatymų nustatytus formalumus, pripažįsta su sąlyga, kad tos teisės yra tokios, kurias pripažintų tos valstybės įstatymai, jei jis nebūtų asmuo be pilietybės.

13 s t r a i p s n i s – Kilnojamas ir nekilnojamas turtas

Kilnojamajam ir nekilnojamajam turtui įsigyti ir kitoms su juo susijusioms teisėms įgyvendinti, taip pat kilnojamojo ir nekilnojamojo turto nuomos ir kitoms sutartims sudaryti Susitariančiosios Valstybės asmeniui be pilietybės nustato kuo palankesnę režimą ir kiekvienu atveju ne mažiau palankų nei režimas, tomis pačiomis aplinkybėmis paprastai nustatomas užsieniečiams.

14 s t r a i p s n i s – Autorinės ir pramoninės nuosavybės teisės

Asmens be pilietybės pramoninės nuosavybės, tokios kaip išradimai, brėžiniai ar modeliai, prekės ženklai, firmų vardai, teisėms ir teisėms į literatūros, meno ir mokslo kūrinius toje šalyje, kurioje yra jo nuolatinė gyvenamoji vieta, suteikiama tokia pati apsauga, kokia suteikiama tos Šalies piliečiams. Kurios nors kitos Susitariančiosios Valstybės teritorijoje jam suteikiama tokia pati apsauga, kokia toje teritorijoje, kurioje yra jo nuolatinė gyvenamoji vieta, suteikiama tos šalies piliečiams.

15 s t r a i p s n i s – Asociacijų teisė

Nepolitinėms bei ne pelno asociacijoms ir profesinėms sąjungoms steigti ir būti jų nariais Susitariančiosios Valstybės teisėtai jų teritorijoje gyvenantiems asmenims be pilietybės nustato kuo palankesnę režimą ir kiekvienu atveju ne mažiau palankų nei režimas, kuris paprastai nustatomas užsieniečiams tomis pačiomis aplinkybėmis.

16 s t r a i p s n i s – Teisė kreiptis į teismą

1. Visų Susitariančiųjų Valstybių teritorijoje kiekvienas asmuo be pilietybės turi teisę laisvai kreiptis į teismą.

2. Kiekvienam asmeniui be pilietybės Susitariančiojoje Valstybėje, kurioje yra jo nuolatinė gyvenamoji vieta, kreipimosi į teismą teisei, įskaitant teisinę pagalbą ir atleidimą nuo teismo išlaidų padengimo, įgyvendinti nustatomas toks pat režimas, kaip ir piliečiams.

3. Asmeniui be pilietybės visose kitose šalyse, išskyrus šalį, kurioje yra nuolatinė jo gyvenamoji vieta, šio straipsnio 2 dalyje nurodytoms teisėms įgyvendinti nustatomas toks pat režimas, kaip ir tos šalies, kurioje yra jo nuolatinė gyvenamoji vieta, piliečiams.

III SKYRIUS MOKAMAS DARBAS

17 s t r a i p s n i s – Samdomasis darbas

1. Teisei dirbti samdomą darbą įgyvendinti Susitariančiosios Valstybės nustato teisėtai jų teritorijoje gyvenantiems asmenims be pilietybės kuo palankesnę režimą ir kiekvienu atveju ne mažiau palankų nei režimas, kuris paprastai nustatomas užsieniečiams tomis pačiomis aplinkybėmis.

2. Susitariančiosios Valstybės palankiai vertina galimybę suvienodinti visų asmenų be pilietybės ir piliečių teises dirbti samdomą darbą, ypač tų asmenų be pilietybės, kurie atvyksta į jų teritoriją pagal darbo jėgos verbavimo programas arba pagal migracijos planus.

18 s t r a i p s n i s – Savarankiškas darbas

Teisei savarankiškai verstis žemės ūkiu, pramone, amatais ir prekyba bei kurti prekybos ir pramonės bendroves įgyvendinti Susitariančiosios Valstybės teisėtai jų teritorijoje gyvenantiems asmenims be pilietybės nustato kuo palankesnę režimą ir kiekvienu atveju ne mažiau palankų nei režimas, kuris paprastai nustatomas užsieniečiams tomis pačiomis aplinkybėmis.

19 s t r a i p s n i s – Laisvosios profesijos

Kiekviena Susitariančioji Valstybė teisėtai jos teritorijoje gyvenantiems asmenims be pilietybės, turintiems tos valstybės kompetentingųjų institucijų pripažintus diplomus ir norintiems verstis laisvąja profesija, nustato kuo palankesnę režimą ir kiekvienu atveju ne mažiau palankų nei režimas, kuris paprastai nustatomas užsieniečiams tomis pačiomis aplinkybėmis.

IV SKYRIUS SOCIALINIS APRŪPINIMAS

20 s t r a i p s n i s – Normavimas

Ten, kur yra taikoma visiems gyventojams privaloma normavimo sistema, reguliuojanti trūkstamų produktų bendrą paskirstymą, ta sistema asmenims be pilietybės ir piliečiams taikoma vienodomis sąlygomis.

21 s t r a i p s n i s – Gyvenamasis plotas

Atsižvelgdamos į tai, kokių mastu gyvenamojo ploto klausimus reglamentuoja įstatymai ar kiti teisės aktai arba kontroliuoja valstybinė valdžia, Susitariančiosios Valstybės teisėtai jų teritorijoje gyvenantiems asmenims be pilietybės nustato kuo palankesnę režimą ir kiekvienu atveju ne mažiau palankų nei režimas, kuris paprastai nustatomas užsieniečiams tomis pačiomis aplinkybėmis.

22 s t r a i p s n i s – Išsimokslinimas

1. Pradžios mokslui įgyti Susitariančiosios Valstybės asmenims be pilietybės nustato tokį patį režimą, kaip ir piliečiams.

2. Mokslui, kitam nei pradžios mokslas, įgyti, ypač galimybei mokytis, pripažinti užsienio mokyklų atestatus, diplomus ir laipsnius, būti atleistiems nuo mokesčių už mokslą ir rinkliavų, gauti stipendijas, Susitariančiosios Valstybės asmenims be pilietybės nustato kuo palankesnę režimą ir kiekvienu atveju ne mažiau palankų nei režimas, kuris paprastai nustatomas užsieniečiams tomis pačiomis aplinkybėmis.

23 s t r a i p s n i s – Vyriausybės parama

Vyriausybės paramą Susitariančiosios Valstybės teisėtai jų teritorijoje gyvenantiems asmenims be pilietybės suteikia tomis pačiomis sąlygomis, kaip ir piliečiams.

24 s t r a i p s n i s – Darbo įstatymai ir socialinė apsauga

1. Susitariančiosios Valstybės jų teritorijoje teisėtai gyvenantiems asmenims be pilietybės toliau išvardytais klausimais nustato tokį patį režimą, kaip ir piliečiams:

a) atlyginimo už darbą, įskaitant pašalpas šeimai, jei tos pašalpos sudaro atlyginimo už darbą dalį, darbo dienos trukmės, viršvalandžių, mokamų atostogų, namudinio darbo ribojimo, minimalaus amžiaus dirbti samdomąjį darbą, mokymosi laiko ir profesinio rengimo, moterų ir paauglių darbo ir naudojimosi kolektyvinių sutarčių privalumais, kaip šiuos klausimus reglamentuoja įstatymai ar kiti teisės aktai arba kontroliuoja administracinė valdžia;

b) socialinės apsaugos (teisinės nuostatos dėl samdomojo darbo, nelaimingų atsitikimų darbe, profesinių ligų, motinystės, ligos, invalidumo, senatvės, mirties, nedarbo, šeiminių pareigų ir kitokių draudžiamųjų įvykių, kuriuos pagal nacionalinius įstatymus ar kitus teisės aktus numato socialinės apsaugos sistema), su šiais apribojimais:

i) gali būti nustatyta atitinkama tvarka įgytoms ar įgyjamoms teisėms išsaugoti;

ii) nuolatinės gyvenamosios vietos šalies įstatymų ar kitų teisės aktų gali būti nustatyta speciali visos ar dalinės pašalpos, mokamos iš valstybės lėšų, ir pašalpų, mokamų asmenims, neįvykdžiusiems visų įmokų sąlygų, reikalingų normaliai pensijai gauti, gavimo tvarka.

2. Tai, kad asmuo, turintis teisę gauti kompensaciją asmens be pilietybės mirties dėl nelaimingo atsitikimo darbe ar profesinės ligos atveju, gyvena ne Susitariančiosios Valstybės teritorijoje, nedaro jokios įtakos šios teisės įgyvendinimui.

3. Susitariančiosios Valstybės pagal susitarimus dėl įgytų ir įgyjamų teisių socialinės apsaugos srityje, kurie yra arba bus tarp jų sudaryti, suteikia asmenims be pilietybės išmokas laikydamosi tik tų sąlygų, kurios keliamos minėtus susitarimus pasirašiusių valstybių piliečiams.

4. Susitariančiosios Valstybės palankiai žiūri į tai, kad asmenims be pilietybės būtų suteiktos, jei įmanoma, išmokos pagal tokius Susitariančiųjų ir prie šios Konvencijos neprisijungusių Valstybių susitarimus, kurie bet kuriuo metu gali galioti.

V SKYRIUS ADMINISTRACINĖS PRIEMONĖS

25 s t r a i p s n i s – Administracinė pagalba

1. Kai asmenims be pilietybės, kad galėtų naudotis kokia nors teise, reikia užsienio valstybės, į kurią jie negali kreiptis, valdžios institucijų pagalbos, Susitariančiosios Valstybės, kurių teritorijoje jie gyvena, imasi priemonių, kad tokią pagalbą jiems suteiktų jų pačių valdžios institucijos.

2. Šio straipsnio 1 dalyje minėtos valdžios institucijos aprūpina asmenis be pilietybės arba pasirūpina, kad jie būtų aprūpinti dokumentais ar pažymėjimais, kuriuos paprastai užsieniečiams išduoda valstybių, kurių piliečiai jie yra, nacionalinės valdžios institucijos ar kurie išduodami toms institucijoms tarpininkaujant.

3. Tokia tvarka išduoti dokumentai ar pažymėjimai atstoja oficialius dokumentus, kuriuos išduoda užsieniečiams jų nacionalinės valdžios institucijos arba toms institucijoms tarpininkaujant, ir laikomi galiojančiais, kol neįrodyta, kad jie negalioja.

4. Išskyrus ypatingas lengvatas, kurios gali būti suteikiamos neturtingiems asmenims, už šiame straipsnyje nurodytas paslaugas gali būti imamas mokestis, tačiau jis neturi būti didelis ir turi atitikti tą, kuris už panašias paslaugas imamas iš piliečių.

5. Šio straipsnio nuostatos nepažeidžia 27 ir 28 straipsnių nuostatų.

26 s t r a i p s n i s – Judėjimo laisvė

Kiekviena Susitariančioji Valstybė teisėtai savo teritorijoje gyvenantiems asmenims be pilietybės suteikia teisę pasirinkti gyvenamąją vietą ir laisvai judėti savo teritorijoje su sąlyga, kad jie laikysis visų taisyklių, taikomų užsieniečiams tomis pačiomis aplinkybėmis.

27 s t r a i p s n i s – Asmens pažymėjimas

Susitariančiosios Valstybės visiems asmenims be pilietybės, gyvenantiems jų teritorijoje ir neturintiems galiojančių kelionės dokumentų, išduoda asmens pažymėjimus.

28 s t r a i p s n i s – Kelionės dokumentai

Susitariančiosios Valstybės asmenims be pilietybės, teisėtai gyvenantiems jų teritorijoje, išduoda kelionės dokumentus, suteikiančius teisę išvykti už jų teritorijos ribų, jei tam netrukdo svarbios valstybės saugumo ar viešosios tvarkos priežastys; tokiems dokumentams taikomos šios Konvencijos priedėlio nuostatos. Susitariančiosios Valstybės gali išduoti tokį kelionės dokumentą bet kuriam kitam asmeniui be pilietybės, gyvenančiam jų teritorijoje; jos palankiai žiūri į kelionės dokumentų išdavimą jų teritorijoje gyvenantiems asmenims be pilietybės ir negalintiems gauti kelionės dokumentų iš šalies, kurios teisėti gyventojai jie yra.

29 s t r a i p s n i s – Mokesčiai

1. Susitariančiosios Valstybės iš asmenų be pilietybės neima jokių muitų, rinkliavų ar mokesčių, kitokių arba didesnių negu tie, kurie tomis pačiomis sąlygomis imami ar gali būti imami iš jų piliečių.

2. Šio straipsnio 1 dalies nuostatos jokiu būdu netrukdo taikyti asmenims be pilietybės įstatymų ir kitų teisės aktų dėl mokesčių už administracinių dokumentų, įskaitant asmens pažymėjimus, išdavimą.

30 s t r a i p s n i s – Turto išvežimas

1. Susitariančioji Valstybė, vadovaudamasi savo įstatymais ir kitais teisės aktais, leidžia asmenims be pilietybės išsivežti turtą, atsivežtą į jos teritoriją, į kitą šalį, kuri įsileidžia juos apsigyventi.

2. Susitariančioji Valstybė palankiai žiūri į asmenų be pilietybės pareiškimus dėl leidimo išsivežti turtą, nesvarbu, kur jis bebūtų, reikalingą apsigyventi kitoje šalyje, suteikiančioje jiems įvažiavimo teisę.

31 s t r a i p s n i s – Išsiuntimas

1. Susitariančiosios Valstybės neišsiunčia teisėtai jų teritorijoje gyvenančių asmenų be pilietybės, išskyrus tuos atvejus, kai to reikia valstybės saugumui ar viešajai tvarkai palaikyti.

2. Tokie asmenys be pilietybės išsiunčiami tik teismo sprendimu. Išskyrus atvejus, kai to negalima padaryti dėl svarbių valstybės saugumo priežasčių, asmenims be pilietybės suteikiama teisė pateikti juos pateisinančius įrodymus ir pasiskųsti kompetentingosioms institucijoms arba asmenims, specialiai paskirtiems atitinkamų institucijų, taip pat teisė turėti savo atstovus.

3. Susitariančiosios Valstybės tokiems asmenims be pilietybės duoda pakankamai laiko leidimui teisėtai įvažiuoti į kitą šalį gauti. Susitariančiosios Valstybės pasilieka teisę tuo laikotarpiu taikyti tokias vidaus priemones, kokios joms atrodo būtinos.

32 s t r a i p s n i s – Natūralizacija

Susitariančiosios Valstybės pagal galimybę padeda asmenims be pilietybės asimiliuotis ir natūralizuotis. Jos daro viską, kad pagreitintų natūralizacijos procesą ir kiek įmanoma sumažintų mokesčius ir išlaidas už šias procedūras.

VI SKYRIUS BAIGIAMOSIOS NUOSTATOS

33 s t r a i p s n i s – Supažindinimas su nacionaliniais įstatymais

Susitariančiosios Valstybės supažindina Jungtinių Tautų Organizacijos Generalinį Sekretorių su įstatymais ir kitais teisės aktais, kuriuos jos priima, kad būtų įgyvendinta ši Konvencija.

34 s t r a i p s n i s – Ginčų sprendimas

Visi šios Konvencijos Šalių ginčai dėl jos aiškinimo ar taikymo, kurių negalima išspręsti kitokiu būdu, bet kurios ginčo šalies prašymu perduodami Tarptautiniam Teismui.

35 s t r a i p s n i s – Pasirašymas, ratifikavimas ir prisijungimas

1. Šią Konvenciją galima pasirašyti Jungtinių Tautų Organizacijos būtinėje iki 1955 m. gruodžio 31 d.

2. Šią Konvenciją gali pasirašyti:

a) visos valstybės, Jungtinių Tautų Organizacijos narės;

b) visos kitos valstybės, pakviestos dalyvauti Jungtinių Tautų Organizacijos konferencijoje dėl asmenų be pilietybės statuso; ir

c) visos valstybės, kurioms Jungtinių Tautų Organizacijos Generalinė Asamblėja pasiūlys pasirašyti ar prisijungti.

3. Ši Konvencija yra ratifikuojama ir ratifikavimo dokumentai deponuojami Jungtinių Tautų Organizacijos Generaliniam Sekretoriui.

4. Prie šios Konvencijos gali prisijungti šio straipsnio 2 dalyje nurodytos valstybės. Prisijungiama prisijungimo dokumentą deponuojant Jungtinių Tautų Organizacijos Generaliniam Sekretoriui.

36 s t r a i p s n i s – Konvencijos taikymas teritorijoms

1. Kiekviena Valstybė pasirašymo, ratifikavimo ar prisijungimo metu gali pareikšti, kad ši Konvencija taikoma visoms arba kai kurioms teritorijoms, už kurių tarptautinius santykius ji atsako. Toks pareiškimas įsigalioja šios Konvencijos įsigaliojimo toje valstybėje dieną.

2. Vėliau apie tokį šios Konvencijos galiojimą pranešama Jungtinių Tautų Organizacijos Generaliniam Sekretoriui ir tai įsigalioja devyniasdešimtą dieną po to, kai Jungtinių Tautų Organizacijos Generalinis Sekretorius gauna pranešimą, arba šios Konvencijos įsigaliojimo toje valstybėje dieną, atsižvelgiant į tai, kuri iš šių datų yra vėlesnė.

3. Kiekviena suinteresuota valstybė apsvarsto galimybę imtis reikiamų priemonių išplėsti šios Konvencijos taikymą toms teritorijoms, kurioms pasirašymo, ratifikavimo ar prisijungimo metu ji nebuvo taikoma, jei su tuo sutinka tų teritorijų vyriausybės ir tokio sutikimo reikalaujama Konstitucijoje.

37 s t r a i p s n i s – Federacinės valstybės

Federacinėms arba neunitarinėms valstybėms taikomos tokios nuostatos:

a) tuose šios Konvencijos straipsniuose, kurie patenka į federalinės įstatymų leidžiamosios valdžios jurisdikciją, federalinės vyriausybės įsipareigojimai atitinka įsipareigojimus šios Konvencijos Šalių, kurios nėra federacinės valstybės;

b) apie tuos šios Konvencijos straipsnius, kurie patenka į federaciją įeinančių valstijų, provincijų ar kantonų, pagal federacijos konstitucinę sistemą neprivalančių imtis teisinių priemonių, jurisdikciją, federalinė vyriausybė, pasitaikius pirmai progai, praneša atitinkamiems valstijų, provincijų ar kantonų valdžios institucijoms ir išreiškia savo pritarimą jiems;

c) federacinė valstybė, šios Konvencijos Šalis, kurios nors kitos Susitariančiosios Valstybės reikalavimu, perduotu per Jungtinių Tautų Organizacijos Generalinį Sekretorių, praneša apie federacijos ir atskirų jos dalių įstatymus ir praktiką dėl kokios nors konkrečios Konvencijos nuostatos nurodydama, koku mastu ta nuostata buvo įgyvendinta įstatymais ar kitoku būdu.

38 s t r a i p s n i s – Išlygos

1. Kiekviena valstybė pasirašymo, ratifikavimo ar prisijungimo metu gali daryti šios Konvencijos straipsnių taikymo išlygą, išskyrus 1, 3 ir 4 straipsnius, 16 straipsnio 1 dalį ir 33-46 straipsnius.

2. Kiekviena valstybė, padariusi išlygą pagal šio straipsnio 1 dalį, bet kuriuo metu gali ją atšaukti pranešdama apie tai Jungtinių Tautų Organizacijos Generaliniam Sekretoriui.

39 s t r a i p s n i s – Įsigaliojimas

1. Ši Konvencija įsigalioja devyniasdešimtą dieną po šešto ratifikavimo ar prisijungimo dokumento deponavimo dienos.

2. Kiekvienoje valstybėje, kuri ratifikuoja šią Konvenciją ar prie jos prisijungia po šešto ratifikavimo ar prisijungimo dokumento deponavimo dienos, ši Konvencija įsigalioja devyniasdešimtą dieną po jos pačios ratifikavimo ar prisijungimo dokumento deponavimo dienos.

40 s t r a i p s n i s – Denonsavimas

1. Bet kuri Susitariančioji Valstybė, pateikdama Jungtinių Tautų Organizacijos Generaliniam Sekretoriui adresuotą pranešimą, gali bet kuriuo metu denonsuoti šią Konvenciją.

2. Atitinkamai Susitariančiajai Valstybei denonsavimas įsigalioja po vienerių metų nuo tos dienos, kai Jungtinių Tautų Organizacijos Generalinis Sekretorius gauna pranešimą.

3. Bet kuri valstybė, padariusi pareiškimą ar pranešusi pagal 36 straipsnį, bet kuriuo metu gali per Jungtinių Tautų Organizacijos Generalinį Sekretorių pareikšti, kad Konvencija nebebus taikoma atitinkamai teritorijai po metų nuo tos dienos, kai apie tai buvo pranešta Generaliniam Sekretoriui.

41 s t r a i p s n i s – Peržiūrėjimas

1. Kiekviena Susitariančioji Valstybė bet kuriuo metu per Jungtinių Tautų Organizacijos Generalinį Sekretorių gali pareikalauti peržiūrėti šią Konvenciją.

2. Jungtinių Tautų Organizacijos Generalinė Asamblėja siūlo atitinkamas priemones, jeigu, atsižvelgiant į tokį reikalavimą, jų reikėtų.

42 s t r a i p s n i s – Jungtinių Tautų Organizacijos Generalinio Sekretoriaus pranešimai

Jungtinių Tautų Organizacijos Generalinis Sekretorius praneša visoms Jungtinių Tautų Organizacijos narėms ir valstybėms, kurios nėra jos narės, nurodytoms 35 straipsnyje:

- a) apie kiekvieną pasirašymą, ratifikavimą ir prisijungimą pagal 35 straipsnį;
- b) apie kiekvieną pareiškimą ir pranešimą pagal 36 straipsnį;
- c) apie išlygas ir jų atšaukimą pagal 38 straipsnį;
- d) apie šios Konvencijos įsigaliojimo pagal 39 straipsnį datą;
- e) apie kiekvieną denonsavimą ir pranešimą pagal 40 straipsnį;
- f) apie kiekvieną reikalavimą peržiūrėti Konvenciją pagal 41 straipsnį.

TAI PATVIRTINDAMI, toliau nurodyti tinkamai įgalioti asmenys savo Vyriausybių vardu pasirašė šią Konvenciją.

SUDARYTA 1954 m. rugsėjo 28 d. Niujorke vienu egzemplioriumi, kurio tekstai anglų, ispanų ir prancūzų kalbomis turi vienodą teisinę galią; šis egzempliorius saugomas Jungtinių Tautų Organizacijos archyve, o patvirtinti jo nuorašai išsiunčiami visoms valstybėms, Jungtinių Tautų Organizacijos narėms, ir valstybėms, kurios nėra jos narės, nurodytoms 35 straipsnyje.

PRIEDĖLIS

1 straipsnis

1. Šios Konvencijos 28 straipsnyje minimas kelionės dokumentas rodo, kad jį turintis asmuo pagal 1954 m. rugsėjo 28 dienos Konvencijos nuostatas yra asmuo be pilietybės.

2. Dokumentas parengiamas bent dviem kalbomis, viena iš jų – anglų arba prancūzų kalba.

3. Susitariančiosios Šalys atsižvelgia į pageidavimą, kad jis būtų parengtas pagal pridedamą kelionės dokumento pavyzdį.

2 straipsnis

Atsižvelgiant į kelionės dokumentą išdavusios valstybės įstatymų lydimuosius aktus, į kurio nors iš tėvų arba išimtiniais atvejais į kito suaugusiojo kelionės dokumentą gali būti įrašomi vaikai.

3 straipsnis

Mokestis už dokumento išdavimą neturi būti didesnis nei mažiausias mokestis už piliečio paso išdavimą.

4 straipsnis

Išskyrus specialius ar išimtinius atvejus, dokumentas parengiamas taip, kad galiotų daugelyje šalių.

5 straipsnis

Dokumentas galioja ne trumpiau kaip tris mėnesius ir ne ilgiau kaip dvejus metus.

6 straipsnis

1. Dokumento galiojimą atnaujina arba jo galiojimo laiką pratęsia jį išdavusi institucija iki to laiko, kol jo savininkas teisėtai neapsigyvena kitoje teritorijoje ir teisėtai gyvena minėtajai institucijai priklausančioje teritorijoje. Naują dokumentą tomis pačiomis aplinkybėmis išduoda pirmesnįjį dokumentą išdavusi institucija.

2. Diplomatinėms ar konsulinėms įstaigoms gali būti leidžiama pratęsti jų valstybių išduotų kelionės dokumentų galiojimo laiką ne ilgesniam kaip šešių mėnesių laikotarpiui.

3. Susitariančiosios Šalys palankiai žiūri į galimybę atnaujinti kelionės dokumentų galiojimą ar pratęsti jų galiojimo laiką arba išduoti naujus dokumentus jų teritorijoje jau teisėtai nebegyvenantiems asmenims be pilietybės, kurie negali gauti kelionės dokumentų šalyje, kurioje jie teisėtai gyvena.

7 straipsnis

Susitariančiosios Šalys laiko galiojančiais dokumentus, išduotus pagal šios Konvencijos 28 straipsnio nuostatas.

8 straipsnis

Šalies, į kurią asmuo be pilietybės ketina vykti, kompetentingosios institucijos, jei jos linkusios jį priimti ir jei reikalinga viza, jo turimame dokumente įformina vizą.

9 straipsnis

1. Susitariančiosios Šalys įsipareigoja išduoti tranzito vizas asmenims be pilietybės, kurie yra gavę vizas į galutinio kelionės tikslo teritoriją.

2. Išduoti tokias vizas gali būti atsisakoma remiantis motyvais, kurie pateisintų atsisakymą išduoti vizą bet kuriam užsieniečiui.

10 straipsnis

Mokestis už išvykimo, atvykimo ar tranzito vizų išdavimą neturi būti didesnis nei mažiausias mokestis už vizų užsieniečiams išdavimą.

11 straipsnis

Asmeniui be pilietybės teisėtai apsigyvenus kitoje Susitariančiojoje Šalyje pareiga išduoti naują dokumentą pagal šios Konvencijos 28 straipsnio nuostatas ir sąlygas tenka tos šalies, į kurią asmuo be pilietybės turi teisę kreiptis, kompetentingosioms institucijoms.

12 straipsnis

Naują dokumentą išdavusi institucija turi paimiti senąjį ir gražinti jį išdavusiai valstybei, jei tame dokumente nurodyta, kad jis turėtų būti gražintas; kitais atvejais ji dokumentą paima ir paskelbia netekusiu galios.

13 straipsnis

1. Pagal šios Konvencijos 28 straipsnį išduotas kelionės dokumentas, jei jame neįrašyta kitaip, suteikia jo savininkui teisę dar kartą atvykti į dokumentą išdavusios valstybės teritoriją bet kuriuo metu jo galiojimo laikotarpiu. Bet kuriuo atveju laikotarpis, per kurį dokumento savininkas gali grįžti į dokumentą išdavusią valstybę, yra ne trumpesnis kaip trys mėnesiai, išskyrus tuos atvejus, kai šalis, į kurią asmuo be pilietybės ketina vykti, nereikalauja kelionės dokumento, suteikiančio teisę grįžti.

2. Jeigu taikomos šio straipsnio 1 dalies nuostatos, Susitariančioji Šalis gali reikalauti, kad dokumento savininkas laikytųsi išvykimo iš jos teritorijos ar grįžimo į ją formalumų, kurie gali būti nustatyti.

14 straipsnis

Laikantis tik 13 straipsnio nuostatų, šio priedėlio nuostatos neturi jokios įtakos įstatymams ir kitiems teisės aktams, reglamentuojantiems atvykimą į Susitariančiųjų Šalių teritoriją, tranzitą per ją, gyvenimą ar apsigyvenimą joje ir išvykimą iš jos.

15 straipsnis

Nei dokumento išdavimo faktas, nei įrašai jame nelemia savininko teisinės padėties ir neturi jai jokios įtakos, visų pirma nenusako jo pilietybės.

16 straipsnis

Išduotas dokumentas nesuteikia jo savininkui jokios teisės į jį išdavusios valstybės diplomatinį ar konsulinį įstaigų teikiamą apsaugą, ir pats dokumento išdavimo faktas nesuteikia šioms įstaigoms teisės teikti tokią apsaugą.

Kelionės dokumento pavyzdys

Rekomenduojama, kad dokumentas būtų knygelės formos (maždaug 10 x 15 centimetrų) ir būtų išspausdintas taip, kad jame būtų lengva nustatyti bet kurią ištrintą arba cheminiu ar kitokiu būdu pakeistą vietą ir kad kiekviename puslapyje jį išdavusios valstybės kalba būtų išspausdinti žodžiai „1954 m. rugsėjo 28 d. Konvencija“.

(Knygelės viršelis)

KELIONĖS DOKUMENTAS

(1954 m. rugsėjo 28 d. Konvencija)

1

KELIONĖS DOKUMENTAS

(1954 m. rugsėjo 28 d. Konvencija)

Šis dokumentas, jo neatnaujinus ar nepratęsus jo galiojimo laiko, galioja iki

.....

Pavardė.....

Vardas (vardai).....

Kartu vyksta..... vaikas (vaikai)

1. Šis dokumentas išduotas tiktai kaip asmens kelionės dokumentas ir gali pakeisti piliečio pasą. Dokumentas nepažeidžia jo savininko pilietybės statuso ir neturi jai jokios įtakos.

2. Šio dokumento savininkui leidžiama grįžti į..... (nurodykite valstybę, kurios institucijos išdavė dokumentą) iki....., jei vėliau nebus nurodyta paskesnė data.

(Laikotarpis, per kurį jo savininkui leidžiama grįžti, turi būti ne trumpesnis kaip trys mėnesiai, išskyrus tuos atvejus, kai šalis, į kurią jis ketina vykti, nereikalauja kelionės dokumento, suteikiančio teisę grįžti.)

3. Jei dokumento savininkas nusprendžia apsigyventi ne toje šalyje, kuri išdavė šį dokumentą, ir nori vėl keliauti, jis turi kreiptis į tos šalies, kurioje gyvena, kompetentingąsias institucijas ir gauti naują dokumentą. (Institucija, išduodanti naująjį dokumentą, senąjį dokumentą paima ir gražina jį išdavusiai valstybei.)¹

(Šis dokumentas yra 32 puslapių, išskyrus viršelį)

2

Gimimo data ir vieta.....

Profesija.....

Dabartinė gyvenamoji vieta.....

*Žmonos mergautinė pavardė ir vardas (vardai).....

.....

*Vyro pavardė ir vardas (vardai).....

¹ Šis sakiny s kliausteliuose įterpiamas Vyriausybių pageidavimu.

* Kas netinka išbraukite.

Aprašymas

Ūgis
Plaukai
Akių spalva
Nosis
Veido bruožai
Veido spalva
Ypatingos žymės

Kartu su asmeniu vykstantys vaikai

Pavardė
Vardas (vardai)
Gimimo data ir vieta
Lytis

(Šis dokumentas yra 32 puslapių, išskyrus viršelį)

3

**Asmens fotografija ir išdavusios institucijos antspaudas
Asmens pirštų atspaudai (jeigu reikia)**

Asmens parašas

(Šis dokumentas yra 32 puslapių, išskyrus viršelį)

4

1. Dokumentas galioja šiose šalyse:

2. Dokumentas ar dokumentai, kuriais remiantis yra išduotas šis dokumentas:

Išduota
Data

Institucijos, išdavusios dokumentą,
antspaudas ir pareigūno parašas

Sumokėtas mokestis:

(Šis dokumentas yra 32 puslapių, išskyrus viršelį)

5

Galiojimo laiko pratęsimas ar dokumento atnaujinimas

Sumokėtas mokestis

Nuo

Iki.....

Pratęsimo vieta

Pratęsimo data

Institucijos, pratęsusios dokumento galiojimo
laiką ar atnaujinusios dokumentą,
antspaudas ir pareigūno parašas

(Šis dokumentas yra 32 puslapių, išskyrus viršelį)

Galiojimo laiko pratęsimas ar dokumento atnaujinimas

Sumokėtas mokestis

Nuo

Iki.....

Pratęsimo vieta

Pratęsimo data

Institucijos, pratęsusios dokumento galiojimo
laiką ar atnaujinusios dokumentą,
antspaudas ir pareigūno parašas

(Šis dokumentas yra 32 puslapių, išskyrus viršelį)

Galiojimo laiko pratęsimas ar dokumento atnaujinimas

Sumokėtas mokestis

Nuo

Iki.....

Pratęsimo vieta

Pratęsimo data

Institucijos, pratęsusios dokumento galiojimo
laiką ar atnaujinusios dokumentą,
antspaudas ir pareigūno parašas

(Šis dokumentas yra 32 puslapių, išskyrus viršelį)

Galiojimo laiko pratęsimas ar dokumento atnaujinimas

Sumokėtas mokestis

Nuo

Iki

Pratęsimo vieta.....

Pratęsimo data.....

Institucijos, pratęsusios dokumento galiojimo
laiką ar atnaujinusios dokumentą,
antspaudas ir pareigūno parašas

(Šis dokumentas yra 32 puslapių, išskyrus viršelį)

7-32

Vizos

Dokumento savininko vardas ir pavardė turi būti pakartotinai įrašomi į kiekvieną vizą.

(Šis dokumentas yra 32 puslapių, išskyrus viršelį)

PRIEDAS**JUNGTINIŲ TAUTŲ KONVENCIJOS DĖL ASMENŲ BE PILIETYBĖS BAIGIAMASIS AKTAS**

1. 1954 m. balandžio 26 d. Ekonomikos ir socialinių reikalų taryba savo septynioliktojoje sesijoje priimta rezoliucija 526 A (XVII) nutarė, kad, atsižvelgiant į 1951 m. liepos 21 d. Konvencijos dėl pabėgėlių statuso nuostatas ir į vyriausybių pareikštas pastabas, būtų sušaukta antroji įgaliotųjų atstovų konferencija apsvarstyti 1950 metais Ekonomikos ir socialinių reikalų tarybos Specialiojo komiteto parengtą Protokolo dėl asmenų be pilietybės statuso projektą ir paskelbti šį dokumentą pateiktu pasirašyti.

Konferencija įvyko 1954 m. rugsėjo 13–23 dienomis Jungtinių Tautų Organizacijos būstinėje Niujorke.

Delegatai, visi pateikę tinkamus įgaliojamuosius raštus arba kitus pranešimus apie paskyrimą dalyvauti šioje Konferencijoje, atstovavo šių dvidešimt septynių valstybių vyriausybėms:

Australijos
 Belgijos
 Brazilijos
 Danijos
 Ekvadoro
 Filipinų
 Gvatemalos
 Hondūro
 Irano
 Izraelio
 Jemeno
 Jugoslavijos
 Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės
 Kambodžos
 Kolumbijos
 Kosta Rikos
 Lichtenšteino
 Monako
 Nyderlandų
 Norvegijos
 Prancūzijos
 Salvadoro
 Šventajam Sostui
 Švedijos
 Šveicarijos
 Turkijos
 Vokietijos Federacinės Respublikos

Stebėtojai atstovavo šių penkių valstybių vyriausybėms:

Argentinos
 Egipto
 Graikijos
 Indonezijos
 Japonijos

Konferencijos darbe be teisės balsuoti dalyvavo Jungtinių Tautų Aukštojo įgaliotinio pabėgėlių klausimais atstovas.

Konferencija nutarė pakviesti dalyvauti posėdžiuose be teisės balsuoti suinteresuotas specialiąsias organizacijas. Atitinkamai buvo atstovaujama Tarptautinei darbo organizacijai.

Konferencija taip pat nutarė leisti nevyriausybinių organizacijų, kurioms Ekonomikos ir socialinių reikalų taryba buvo suteikusi konsultantų statusą, taip pat Generalinio Sekretoriaus įregistruotų organizacijų atstovams pateikti Konferencijai rašytinius ar žodinius pareiškimus.

Kaip stebėtojai dalyvavo šių nevyriausybinių organizacijų atstovai:

A kategorija

Tarptautinės laisvųjų profsąjungų konfederacijos
Tarptautinės krikščioniškųjų profsąjungų federacijos

B kategorija

Izraelio Agudo
Tarptautinių reikalų bažnyčių komisijos
Žydų organizacijų konsultacinės tarybos
Draugų pasaulio patariamojo komiteto
Tarptautinės katalikiškųjų labdaros organizacijų konferencijos
Pasaulio žydų kongreso
Pasaulinės jaunimo krikščioniškųjų asociacijų sąjungos

Įregistruotos organizacijos:

Liuteronų pasaulinė organizacija

Konferencija išrinko Danijos atstavą p. Knudą Larseną pirmininku, o Belgijos atstavą p. A. Hermentą ir Brazilijos atstavą Jayme de Barrosą Gomesą – pirmininko pavaduotojais.

Konferencija savo darbotvarke patvirtino Generalinio Sekretoriaus sudarytą laikinąją darbotvarkę (E/CONF.17/2), išskyrus 5 punktą, kurį buvo nutarta išbraukti (E/CONF.17/2 1 priedas). Dvyliktajame posėdyje Konferencija nutarė pakeisti 7 punktą (E/CONF.17/2 2 priedas).

Konferencija paskyrė:

- i) redakcinę komisiją terminui „asmuo be pilietybės“ apibrėžti, susidedančią iš Konferencijos pirmininko ir Australijos, Belgijos, Brazilijos, Vokietijos Federacinės Respublikos, Prancūzijos, Izraelio ir Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės atstovų;
- ii) specialųjį komitetą asmenų be pilietybės kelionės dokumento klausimu, susidedantį iš Konferencijos pirmininko ir Belgijos, Brazilijos, Prancūzijos, Vokietijos Federacinės Respublikos, Jungtinės Karalystės ir Jugoslavijos atstovų; ir
- iii) stiliaus komitetą, susidedantį iš Konferencijos pirmininko ir Belgijos, Prancūzijos, Gvatemalos ir Jungtinės Karalystės atstovų.

Konferencijos diskusijų pagrindą sudarė Ekonomikos ir socialinių reikalų tarybos Specialiojo komiteto pabėgėlių ir asmenų be pilietybės klausimais antrojoje sesijoje, įvykusioje 1950 m. Ženevoje, parengtas Protokolo dėl asmenų be pilietybės statuso projektas ir Konvencijos dėl pabėgėlių statuso, priimtose Jungtinių Tautų įgaliotųjų atstovų konferencijos dėl pabėgėlių ir asmenų be pilietybės statuso, įvykusios 1951 m. liepos 2–25 dienomis Ženevoje, nuostatos. Pagrindinis Konferencijos darbo dokumentas buvo Generalinio Sekretoriaus memorandumas – dokumentas E/CONF.17/3.

Konferencija 12 balsų, niekam nebalsavus prieš ir 3 susilaikius, nutarė parengti atskirą konvenciją dėl asmenų be pilietybės statuso, o ne priimti prie 1951 m. Konvencijos dėl pabėgėlių statuso pridedamą protokolą.

Konvencija buvo priimta 1954 m. rugsėjo 23 d. 19 balsų, niekam nebalsavus prieš ir 2 susilaikius, ir paskelbta atvira pasirašyti Jungtinių Tautų Organizacijos būstinėje.

Šios Konvencijos tekstai anglų, prancūzų ir ispanų kalbomis, turintys vienodą teisinę galią, yra pridedami prie šio Baigiamojo akto.

2. Konferencija vienbalsiai nutarė, kad Konvencijos skyrių ir straipsnių pavadinimai yra įrašomi praktiniais tikslais ir nėra aiškinimo objektas.

3. Konferencija 16 balsų, 1 balsavus prieš ir 4 susilaikius, priėmė šias rekomendacijas:

Konferencija

rekomenduoja, kad kiekviena Susitariančioji Šalis, pripažindama pagrįstomis priežastis, dėl kurių asmuo atsisako valstybės, kurios pilietis jis yra, apsaugos, palankiai žiūrėtų į galimybę suteikti tam asmeniui tą statusą, kurį asmenims be pilietybės suteikia Konvencija; ir

dar rekomenduoja, kad tais atvejais, kai valstybė, kurios teritorijoje tas asmuo gyvena, nutaria suteikti pirmiau minėtą statusą, kitos Susitariančiosios Šalys taip pat suteiktų jam Konvencijoje numatytą statusą.

4. Konferencija vienbalsiai priėmė šią rezoliuciją:

Konferencija,

laikydamosi nuomonės, kad 1951 m. Konvencijos dėl pabėgėlių statuso 33 straipsnis išreiškia visuotinai priimtą principą, kad jokia valstybė jokių būdu neturėtų išvaryti arba grąžinti asmens į teritoriją, kurioje kyla grėsmė jo gyvybei ar laisvei dėl rasės, religijos, tautybės, priklausymo tam tikrai socialinei grupei arba dėl politinės nuomonės,

pripažino, kad į Konvenciją dėl asmenų be pilietybės statuso reikia įrašyti straipsnį, atitinkantį 1951 m. Konvencijos dėl pabėgėlių statuso 33 straipsnį.

Tai patvirtindami, Konferencijos pirmininkas, pirmininko pavaduotojai ir vykdomasis sekretorius pasirašė šį Baigiamąjį aktą.

Priimta tūkstantis devyni šimtai penkiasdešimt ketvirtų metų rugsėjo dvidešimt aštuntą dieną Niujorke vienu egzemplioriumi anglų, ispanų ir prancūzų kalbomis, visi tekstai turi vienodą teisinę galią. Šio Baigiamojo akto vertimus į kinų ir rusų kalbas parengia Jungtinių Tautų Generalinis Sekretorius, kuris, kai jo paprašoma, jų kopijas nusiunčia kiekvienai valstybei, pakviestai dalyvauti Konferencijoje.
